

Γιώργος Ρούσης

Αναφαίρετο δικαίωμα κάθε αριστερού να τοποθετείται θετικά ή αρνητικά απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ. Και προφανώς αυτό ισχύει και για τις τελευταίες προγραμματικές εξαγγελίες του προέδρου του.

Ιδού οι θέσεις του Γιώργου Δελαστίκ για όσους δεν έτυχε να διαβάσουν, ιδιαίτερα το δεύτερο φαινομενικά διορθωτικό, ουσιαστικά ενισχυτικό του πρώτου, άρθρο του.

« Απολύτως συγκεκριμένες και πλήρως ελέγξιμες ανά πάσα στιγμή». «Η σύγκριση των δεσμευτικών εξαγγελιών Τσίπρα με την ακούμενη πολιτική της κυβέρνησης Σαμαρά – Βενιζέλου λειτουργεί καταλυτικά εις βάρος των ηγετών της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ.»

«Αυτές οι δεσμεύσεις αφορούν όλους τους Έλληνες ή εν πάση περιπτώσει κοινωνικές ομάδες που συμπεριλαμβάνουν πάνω από ένα εκατομμύριο ή και εκατομμύρια άτομα. Αν υλοποιηθούν και στην πραγματικότητα και δεν μείνουν ανεκπλήρωτες υποσχέσεις, θα σηματοδοτήσουν μια τεράστια οικονομική ανακούφιση του λαού μας.»

Και ακόμη χειρότερα σε δεύτερο άρθρο, υποστηρίζεται ότι ναι μεν δεν πρόκειται για προτεινόμενες αριστερές προτάσεις και κυβέρνηση, αλλά για «μέτρα οικονομικής ανακούφισης των κατώτερων λαϊκών στρωμάτων, με τα οποία δεν διαφωνεί φυσικά κάθε αριστερός, αλλά ούτε κατά διάνοια συνιστούν πολιτική αριστερής κυβέρνησης.» Πρόκειται δηλαδή για μέτρα που ανακουφίζουν το λαό, όχι όμως αριστερά. Όπερ και λογικά σημαίνει ότι δεν είναι αναγκαία μια αριστερή πολιτική για να ανακουφιστεί ο λαός, ούτε είναι αναγκαίο να αγωνιστεί γι' αυτό. Θα του τα προσφέρει η μη αριστερή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Και μια που προφανώς αυτό που απασχολεί το λαό είναι να ανακουφιστεί, και όχι αν η κυβέρνηση θα προβάλλει τον όρο Αριστερή στην μαρκίζα της, καλά θα κάνει να ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ.

Για να μην θεωρηθεί ότι υπεκφεύγω, η δική μου ταπεινή μου γνώμη σχετικά με τις προτάσεις Τσίπρα είναι συνοπτικά η ακόλουθη: Πρόκειται για προτάσεις και για στρατηγική υλοποίησής τους που ακριβώς επειδή ουδεμία απολύτως σχέση έχουν με μια Αριστερή λογική, είναι πλήρως ενταγμένες εντός των τειχών του υπεύθυνου για την κρίση συστήματος και συνεπώς για προτάσεις που δεν αντιμετωπίζουν την κρίση. Παράλληλα η επιδίωξη υλοποίησής τους όχι σε σύγκρουση αλλά σε συμφωνία με τους ντόπιους και ξένους κυρίαρχους, καθιστά ακόμη και αυτές τις ανεπαρκείς, όχι πολιτικές αλλά συνδικαλιστικού επιπέδου προτάσεις, ανεφάρμοστες. Τελικά πρόκειται για προτάσεις που υποβιβάζουν το επίπεδο της λαϊκής συνειδητότητας αντί να το ανυψώνουν ως θα όφειλαν προερχόμενες από μια αριστερή πολιτική δύναμη, οδηγούν το λαό μας στην εθελοδουλία αντί να τον οδηγούν στην απελευθέρωση .

Το να κρίνονται αυτές οι προτάσεις ως θετικές και ως η εναλλακτική απέναντι στην πολιτική της κυβέρνησης από τον διευθυντή της εφημερίδας του ΝΑΡ και υποψήφιο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ Γιώργο Δελαστίκ προκαλεί τρία εύλογα ερωτήματα.

Ερώτημα πρώτο αν και δευτερεύον. Για ποιο λόγο ο Γιώργος Δελαστίκ την ίδια στιγμή που εκθειάζει τον ΣΥΡΙΖΑ -και είναι η νιοστή φορά που το πράττει- συνεχίζει να είναι στέλεχος και διευθυντής της εφημερίδας, μιας αριστερής οργάνωσης η οποία δηλώνει επισήμως ότι τον αντιμάχεται και η οποία

αρνείται ακόμη και την απλή μετωπική συμπόρευση με άλλες αριστερές δυνάμεις επειδή αυτές δε θέτουν ως άμεσο και πρωτεύων αίτημά τους την έξοδο από την ΕΕ; Δεν θα ήταν ίσως πιο έντιμο ο Γιώργος Δελαστίκ και όσοι άλλοι σκέφτονται όπως αυτός να δηλώσουν ευθαρσώς ότι η μοναδική εναλλακτική είναι ο ΣΥΡΙΖΑ και να τεκμηριώσουν αυτήν τους την θέση, αντί να λειτουργούν όπως το πράττουν δισυπόστατα και αποπροσανατολιστικά;

Ερώτημα δεύτερο: Με δεδομένο ότι ακόμη και οι παιδικές χαρές έχουν τους κανονισμούς λειτουργίας τους, για ποιο λόγο πολιτικές οργανώσεις όπως το ΝΑΡ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ στο βαθμό που διαφωνούν με αυτήν τη θέση του εν λόγω στελέχους τους ποιούν την νήσσα, και δεν βγαίνουν επίσημα αν μη τι άλλο να δηλώσουν άμεσα ότι τα λεγόμενά του δεν τους εκφράζουν, δίνοντας έτσι το δικαίωμα σε διάφορους, μεταξύ των οποίων και στο ΚΚΕ, να τους κατακρίνουν αυτήν τη φορά απολύτως δικαιολογημένα ;

Ερώτημα τρίτο και πιο σημαντικό: Οι ίδιες δυνάμεις κατανοούν ότι τέτοιες θέσεις προερχόμενες από το εσωτερικό τους, δεν αντιμετωπίζονται με μια αντιφατική σε σχέση με την ανοχή τους απέναντι σε αυτές, ένταση του σεχταρισμού και μια κακώς νοούμενη υπεράσπιση της πολιτικής τους καθαρότητας, αλλά με το άνοιγμα τους προς την κοινωνία και μια αντισυστημική μετωπική πολιτική;